ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
EKT NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 3, No 3 (1952)

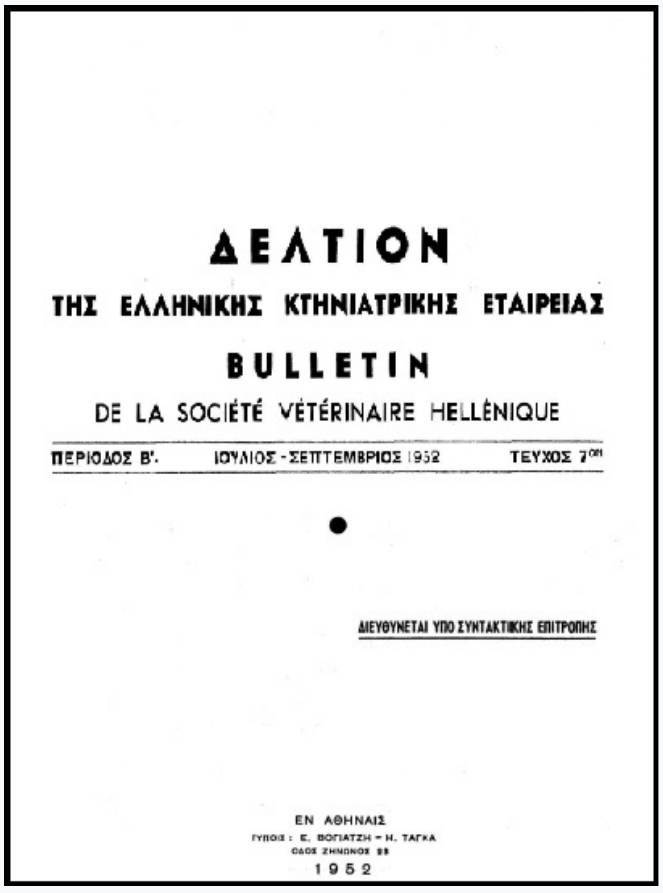

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΠΑΘΟΓΟΝΙΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Α. ΜΑΤΘΑΙΑΚΗΣ

doi: 10.12681/jhvms.17512

Copyright © 2018, ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Α. ΜΑΤΘΑΙΑΚΗ

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0.

To cite this article:

ΜΑΤΘΑΙΑΚΗΣ Ε. Α. (1952). ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΠΑΘΟΓΟΝΙΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, *3*(3), 156–162. https://doi.org/10.12681/jhvms.17512

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 10/09/2026 11:02:25

Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς ἀφ' ἧς ἔλαβε χώραν τὸ ἀτύχημα ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἐπέτρεψε τὴν λῆψιν κανονικῆς μερίδος νομῆς.

Εἰς τὴν προσηρτημένην φωτογραφίαν (Εἰκ. 1) γενομένην μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἐμφαίνεται ἡ ἔξοδος τῶν συρματίνων ραφῶν ὡς καὶ τὸ σχεδὸν ἐπουλωθὲν ἐγχειρητικὸν τραῦμα. Ἡ σημειουμένη παραμόρφωσις λόγῳ τῆς ὑπερπλασίας τοῦ πόρου τυγχάνει ἀσήμαντος ἐπιτευχθείσης τῆς συνοστεώσεως τοῦ κατάγματος.

Τὴν 9-5-52 ἐξάγεται ἡ μεταλλικὴ ραφὴ ἐφ' ὅσον κρίνεται ὅτι ἐπετέλεσε τὸ ἔργον της, συνεχισθείσης τῆς περιποιήσεως τοῦ τραύματος μέχρι τῆς 20-5-52 ὁπότε ὁ ἡμίονος ἐξέρχεται ἰαθείς.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ φωτογραφίᾳ ἐμφαίνεται ἡ συντελεσθεῖσα ἀποκατάστασις τῆς κακώσεως.

Ἡ σύνθεσις τοῦ χορηγηθέντος θρεπτικοῦ μίγματος ἐλήφθη ἐκ τοῦ βιβλίου «Σημειώσεις κτηνιατρικῆς ἐγχειρητικῆς» ὑπὸ τοῦ E. R. Frank Καθηγητοῦ τῆς χειρουργικῆς τοῦ Kansas State College, τροποποιηθεῖσα κατά τι.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΠΑΘΟΓΟΝΙΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

Ὑπὸ

ΕΜΜ. Α. ΜΑΤΘΑΙΑΚΗ

Ἀρχικτηνιάτρου

Κατὰ τὰς κλασικὰς παθογονικὰς ἀντιλήψεις ἡ ἐγκατάστασις μιᾶς νόσου ἀκολουθεῖ πάντοτε τὰς γνωστὰς ὁδοὺς τῶν ἱστῶν καὶ τῶν χυμῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὰ δεδομένα ὅμως ταῦτα δὲν ἱκανοποιοῦν πάντοτε τοὺς ἐρευνητὰς εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς αἰτιοπαθογονίας πολλῶν νόσων.

Ἐργασίαι τινὲς δημοσιευθεῖσαι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔρχονται νὰ στηρίξουν μίαν νέαν ἄποψιν καθ' ἣν κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν πολλῶν νόσων δὲν ἀκολουθεῖται πάντοτε τὸ κλασικὸν δρομολόγιον τῶν νοσογόνων αἰτίων ἀλλ' ὅτι χρησιμοποιοῦνται καὶ νέαι ὁδοὶ ἄγνωστοι μέχρι τινός.

Πρέπει ν' ἀνατρέξῃ τις εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Γάλλου ἐρευνητοῦ J. Reilly ἐπὶ τοῦ ρόλου τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος εἰς τὴν γένεσιν τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ἐντέρων κατὰ τὸν τυφοειδῆ πυρετόν, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ προσαρμοσθῇ καλύτερον πρὸς τὰς νέας ἀπόψεις. Πρόκειται περὶ ἐργασιῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Σύνδρομον τοῦ ἐρεθισμοῦ ἢ Σύνδρομον τοῦ Reilly».

Μελετῶν τὸ θέμα τοῦτο ὁ Reilly ἔκαμε περιέργους παρατηρήσεις ὅτι ἁπλῆ ἐναπόθεσις μιᾶς σταγόνος τυφικῆς τοξίνης εἰς τὰ σπλαγχνικὰ νεῦρα ἤρκει ν' ἀναπαραχθοῦν ἐντὸς ἐλαχίστων ὡρῶν αἱ συμφορητικαί, αἱ διάχυτοι ἢ στικταὶ αἱμορραγίαι τῶν ἐντέρων καὶ γενικῶς αἱ γνωσταὶ ἀλλοιώσεις τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Τὰς ἀλλοιώσεις ταύτας ἀναπαρήγαγε καὶ μὲ ἄλλας τοξίνας, μὲ χημικὰ δηλητήρια, μὲ φυσικὰ (ἠλεκτρισμὸς) καὶ τραυματικὰ μέσα (περίδεσις διὰ λινῆς κλωστῆς) ἐπενεργῶν ὄχι μόνον εἰς τὰ σπλαγχνικὰ νεῦρα ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἀπομεμακρυσμένα ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἀλλοιώσεων τμήματα τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος (αὐχενικὴ μοῖρα τοῦ συμπαθητικοῦ κ.λ.π.).

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ νευροφυτικοῦ (Ν.Φ.) εἰς τὴν γαστρεντερικὴν παθολογίαν ἦτο γνωστὴ (εἶναι γνωσταὶ π.χ. αἱ κοιλιακαὶ νευρώσεις, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κωλικῶν, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ παρασυμπαθητικομιμητικοῦ, ἰδίως εἰς τὰ μόνοπλα) ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῶν ἐκ τούτων λειτουργικῶν ἀνωμαλιῶν, οὐδεὶς ὅμως ἐφαντάζετο τοιαύτην ἔκτασιν παθογονικῆς συμμετοχῆς του.

Ἀπεδείχθη τοιουτοτρόπως ὅτι σπουδαῖα κλινικὰ συμπτώματα καὶ κυκλοφορικαὶ ἀνωμαλίαι τοῦ πεπτικοῦ συστήματος δὲν ὀφείλονται ἀναγκαστικῶς εἰς ἐπιτόπιον δρᾶσιν τῶν νοσογόνων αἰτίων, ἀλλ' ὅτι ταῦτα δύνανται νὰ ἐξασκήσουν τὴν νοσηράν των ἐπίδρασιν καὶ ἐξ ἀποστάσεως, διὰ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος.

Ἐτέθη κατόπιν τὸ ἐρώτημα κατὰ πόσον τὸ Ν.Φ. συμμετέχει καὶ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ὑπερευαισθησίας αἵτινες χαρακτηρίζουν τὴν ἀφυλαξίαν, τὴν ἀλλεργίαν καὶ τὰ φαινόμενα τοῦ Sanarelli καὶ τοῦ Schwartzman. Ταῦτα, ὀφειλόμενα εἰς κυκλοφορικὰς διαταραχὰς καὶ ἀλλοιώσεις τῶν τοιχωμάτων τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, εἶχον ἀποδοθῇ εἰς διάφορα αἴτια: εἰς μισελλιακὰς θρομβώσεις τῶν τριχοειδῶν (Kopaczewski) εἰς ἐρεθισμὸν τῶν ἐνδοθηλίων τῶν τριχοειδῶν τοῦ ἐγκεφάλου ὑπὸ ἰζημάτων (Lumiere), εἰς κολλοειδορρηξίαν (Widal) εἰς παραγωγὴν τοξικῆς τινὸς οὐσίας κατὰ τὴν σύγκρουσιν ἀντιγόνου-ἀντισωμάτων. Οὐδεμία τῶν ὑποθέσεων τούτων ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν της ἐνδεχομένην συμμετοχὴν τοῦ νευροφυτικοῦ. Ὡρισμένα ὅμως δεδομένα, ὅπως εἶναι πρῶτον ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ἀναφυλακτικοῦ Choc κατόπιν ἀναισθητοποιήσεως τῶν ἐνδοαγγειακῶν νευρικῶν ἀπολήξεων, δεύτερον ἡ προδιάθεσις εἰς Choc ἐν περιπτώσει παρασυμπαθητικοτονικῶν καταστάσεων καί, τέλος, αἱ ἐργασίαι τοῦ Reilly καὶ τῶν συνεργατῶν του, ἀπέδειξαν ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα, τὰ τόσον ποικίλα, ὀφείλοντο εἰς τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ νευροφυτικοῦ.

Βραδύτερον ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ ρόλος τοῦ νευροφυτικοῦ, ὡς σημαίνοντος παθογονικοῦ μέσου, δὲν περιορίζεται εἰς τὸ ἐνδοθήλιον τῶν τρι-

χοειδῶν τῶν τοιχωμάτων τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, ἀλλ' ὅτι ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς νεφρούς.

Ἦτο ἤδη γνωστὴ ἡ ὀρθοστατικὴ λευκωματουρία ἥτις ἐξαφανίζεται διὰ τῆς νεφρονευροτομῆς, ὅπως ἐπίσης ἡ ὀρονεφρῖτις· κατὰ τὴν διάρκειαν νευροφυτικῶν ἀνωμαλιῶν (κνίδωσις) καὶ ἡ ἀλλεργικὴ νεφρῖτις. Ἐχρειάζετο ὅμως ἡ παθογονικὴ ἀπόδειξις τῶν παθήσεων τούτων καὶ τοῦτο ἐπετεύχθη διὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Reilly : ἡ ἐνδοκαρδιακὴ ἔγχυσις τυφικῆς ἐνδοτοξίνης καὶ ἡ κατ' εὐθεῖαν ἐπὶ τοῦ νευροφυτικοῦ (σπλαγχνικὰ) ἐναπόθεσις σταγονιδίων ταύτης ἀναπαρῆγον τὰς νεφρικὰς ἀλλοιώσεις μετὰ λευκωματουρίας καὶ αἱματουρίας. Ἡ χρῆσις τῆς χολερικῆς ἐνδοτοξίνης καὶ τῆς στρεπτοκοκκικῆς τοξίνης δίδει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ συμπέρασμα ἐκ τῶν πειραμάτων τούτων εἶναι ὅτι αἱ νεφροπάθειαι κατὰ τὴν διάρκειαν μολυσματικῶν καὶ μεταδοτικῶν νόσων, δὲν ὀφείλονται ὑποχρεωτικῶς, συμφώνως πρὸς τὴν κλασικὴν ἄποψιν, εἰς τὴν ἀποβολὴν τῶν μικροβίων ἢ τῶν τοξινῶν των διὰ τοῦ νεφροῦ. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐπαληθεύεται ἀπὸ τὰ γεγονότα : λευκωματουρία καὶ αἱματουρία εἰς τὸν κόνικλον κατόπιν ἐρεθισμοῦ γαγγλίου τοῦ τραχήλου, ἀναπαραγωγὴ τῶν αὐτῶν ἀλλοιώσεων διὰ τῆς ἐνέσεως εἰς τὴν μαλθακὴν ὑπερῶαν κονίκλων, ἑτερολόγου ὀροῦ ἢ ἐναιωρήματος κόνεως ὑπεκακουάνης ἢ πυριτίου. Ἀλλὰ καὶ ἡ νεφρῖτις ἀμυγδαλοφαρυγγικῆς προελεύσεως ὅτις ἀποδίδεται, χωρὶς ἀποδείξεις, εἰς ἀπεκκρίσεις διὰ τοῦ νεφροῦ τῶν μικροβίων ἢ τῶν τοξινῶν των ἀποτελεῖ σπουδαῖον στοιχεῖον ἐπαληθεύσεως τῶν ἀπόψεων τοῦ Reilly. Ὁ παθογονικὸς οὗτος ἀντίκτυπος εἰς βάρος τοῦ νεφροῦ δὲν παρατηρεῖται πλέον ἐὰν ἐξουδετερωθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἡ ἐπίδρασις τοῦ νευρικοῦ παράγοντος διὰ τῆς νεφρονευροτομῆς ἢ διὰ τῆς ἀναισθησίας τοῦ φαρυγγικοῦ βλεννογόνου.

Ἡ νευροφυτικὴ αὕτη ἐξήγησις τῶν φαρυγγικῶν νεφροπαθειῶν φαίνεται ὅτι ἰσχύει καὶ διὰ τὰς παρατηρουμένας συνεπείᾳ ἐκτεταμένων μολύνσεων ὀργάνων πλουσίων εἰς νευροφυτικὰς ἀπολήξεις, ὅπως εἶναι τὸ δέρμα καὶ ἡ μήτρα.

Ἡ παρατηρουμένη κατόπιν ἐκτεταμένων ἐγκαυμάτων ἀνουρία ἀποδίδεται ἐπίσης εἰς ἀγγειοκινητικὰς ἀνωμαλίας νευροφυτικῆς προελεύσεως κατὰ τὰς ὁποίας παρατηρεῖται ἓν εἶδος ἐνδονεφρικοῦ κυκλοφορικοῦ βραχυκυκλώματος περιγραφὲν ὑπὸ τοῦ Trueta. Ὁ ἐρευνητὴς οὗτος ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἀρδεῦον τοὺς νεφροὺς αἷμα δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ ἀποκλειστικῶς τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο κατωτέρω δρομολογίων: τὸ ἓν ὁδηγεῖ διὰ τῶν μαλπιγιανῶν σωματίων ὁλοκλήρου τῆς φλοιώδους οὐσίας, τὸ ἕτερον περιορίζεται εἰς τὴν μυελώδη καὶ τὴν παραμεθόριον πρὸς ταύτην φλοιώδη οὐσίαν, Τὸ δεύτερον τοῦτο δρομολόγιον, ὅπερ συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ ἀναιμίαν τοῦ φλοιώδους

στρώματος, προκαλεῖται εἴτε ἀπὸ νευρικὸν ἐρεθισμόν, εἴτε ἀπὸ φαρμακευτικὰς οὐσίας, εἴτε ἀπὸ τοξίνας μικροβίων.

Ἡ ἐνδονεφρικὴ αὕτη κυκλοφορικὴ ἀνωμαλία δύναται νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ διὰ ἐνδοφλεβίου ἐγχύσεως ἐναιωρήματος σινικῆς μελάνης ἥτις ἐμποτίζει τὸ μυελῶδες μόνον στρῶμα. Ἡ φλοιώδης οὐσία μένει ἐλευθέρα ἐμποτισμοῦ (Lovell).

Αἱ νεφρίτιδες ὁμοίως λόγῳ δυσανεξίας τοῦ ὀργανισμοῦ αἱ παρατηρούμεναι εἰς ἄτομα εἰς ἃ ἐχορηγήθησαν παρεντερικῶς λευκωματώδεις οὐσίαι (ἑτερόλογοι ὀροί, ἐμβόλια) ἢ φάρμακα εἰς δόσεις ἀκινδύνους (ἀρσενικοῦχα, ἅλατα χρυσοῦ) περιελήφθησαν εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ συνδρόμου τοῦ Reilly. Πράγματι αἱ οὐσίαι αὗται ἐπιδρῶσαι ἐπὶ τοῦ συμπαθητικοῦ (νεφρικὸν πλέγμα, αὐχενικὴ ἅλυσσος τοῦ συμπαθητικοῦ) ἀναπαράγουν τὰς νεφρικὰς ἀλλοιώσεις.

Ἡ ἰδία ἐξ ἀποστάσεως παθογονία εἶναι παραδεκτὴ σήμερον καὶ διὰ τὰς ἀλλεργικὰς νεφροπαθείας αἵτινες παρουσιάζονται κατόπιν ἐγχύσεως ἀκινδύνων κατὰ τὰ ἄλλα δόσεων οὐσιῶν δι' ὧν τὰ ζῶα εἶχον προπαρασκευασθῇ (εὐαισθητοποιηθῇ): ἑτερόλογοι ὀροί, λεύκωμα ὠοῦ κλπ. Ἡ πρόληψις τῶν νεφροπαθειῶν τούτων διὰ τῆς νεφρονευροτομῆς ἀποκαλύπτει τὸν ρόλον τοῦ νευροφυτικοῦ καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐλέγχεται ὁ ρόλος τοῦ νευροφυτικοῦ καὶ εἰς τὴν γένεσιν τῶν τοξικῶν νεφριτίδων, ὅπως εἶναι τοὐλάχιστον ἡ κανθαριδικὴ ἥτις παρατηρεῖται συχνότατα εἰς τὸν κύνα κατόπιν χρήσεως ἐκδορίων περιεχόντων κανθαρίδα.

Ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ περιαρτηριακοῦ συμπαθητικοῦ πλέγματος τῆς νεφρικῆς ἀρτηρίας ἢ τοῦ νεφρο - ἀορτικοῦ γαγγλίου, διὰ τῆς ἐγχύσεως κολλοειδοῦς πυριτίου, προκαλεῖ ὑπερτονίαν τοῦ νεφρικοῦ νευροφυτικοῦ ἥτις ἀπολήγει εἰς σκλήρυνσιν τοῦ φλοιώδους πρῶτον καὶ εἶτα τοῦ μυελώδους στρώματος λόγῳ τῆς ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ παρατεταμένης συσπάσεως τῶν ἀγγείων καὶ τῆς συνεπαγομένης ταύτην ἀναιμίας.

Ἡ παρατεταμένη ἰσχαιμία ἐκ τοῦ παρατεταμένου ἐρεθισμοῦ προκαλεῖ τὴν προοδευτικὴν καὶ μὴ ἐπανορθώσιμον ἀτροφίαν τοῦ νεφρικοῦ παρεγχύματος τοῦθ' ὅπερ δὲν παρατηρεῖται εἰς τὰς ὀξείας νεφρίτιδας καθ' ἃς ἀλλοιοῦνται ἱστοὶ ἱκανοὶ πρὸς ἀναγέννησιν (ἐπιθήλια).

Τὰ δεδομένα ταῦτα ἐπιβεβαιώνουν τὴν κλινικὴν παρατήρησιν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ προγνωστικὸν τῶν ὀξειῶν νεφριτίδων μὲ θορυβώδη συμπτώματα εἶναι γενικῶς ὀλιγώτερον δυσμενὲς ἐκείνου τῶν νεφριτίδων ὑποξείας ἢ ἀπ' εὐθείας χρονίας μορφῆς ὑπούλως καὶ ἄνευ ἐνοχλητικῶν ἐκδηλώσεων ἐξελισσομένων. Τὰ συμπαθητικολυτικὰ δίδουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα ἐνταῦθα ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προτοῦ ἐγκατασταθοῦν αἱ ἐκ τῆς ἀναιμίας ἀτροφικαὶ ἀλλοιώσεις.

Αἱ διαπιστώσεις αὗται ἀνατρέπουν ἄρδην τὰς μέχρι τοῦδε γνώσεις μας ἐπὶ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ἱστῶν, αἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς ἀποτέλεσμα ἐπιτοπίου δράσεως τῶν νοσογόνων αἰτίων, ἐνῷ σήμερον ἀποκαλύπτεται ὅτι αἱ ἀλλοιώσεις αὗται δύνανται νὰ παραχθοῦν ἐξ ἀποστάσεως ὡς συνέπεια τῆς δράσεως μιᾶς αἰτίας ἐπὶ τῶν κέντρων ἢ τῶν ὁδῶν τοῦ νευροφυτικοῦ. Ἐν ἄλλαις λέξεσι πρῶτον ἐκδηλοῦνται αἱ λειτουργικαὶ ἀνωμαλίαι καὶ εἶτα ἕπονται αἱ ὀργανικαὶ παθήσεις. Τοῦτο ἔκαμε τὸν Leriche νὰ εἴπῃ ὅτι «ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ λειτουργικὴ ἀνωμαλία γεννᾷ ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ἱστολογικὴν ἀλλοίωσιν, ἥτις οὕτω ἔρχεται ἐνίοτε νὰ ἐπιμαρτυρήσῃ μόνον τὴν ὕπαρξιν τῆς πρώτης καὶ ὄχι νὰ τὴν προκαλέσῃ».

Τὸ γενικώτερον συμπέρασμα ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων εἶναι, ὅτι αἱ ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς τὰ ποικίλα νοσογόνα αἴτια δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ εἰδικόν. Εἴτε τοξικῆς, εἴτε μολυσματικῆς, ἐνδοκρινοῦς, ἀλλεργικῆς, τραυματικῆς, φυσικῆς ἢ ψυχικῆς φύσεως καὶ ἂν εἶναι ταῦτα, ἡ ἀντίδρασις τοῦ ὀργανισμοῦ εἶναι πάντοτε κυκλοφορικῆς φύσεως: συμφόρησις, πετέχειαι, αἱμορραγίαι, οἰδήματα.

Δὲν ἀποκλείεται λοιπόν, κατὰ τὸν Liegeois, εἰς τὸ λίαν προσεχὲς μέλλον ὅλαι αἱ παθήσεις τὰς ὁποίας χαρακτηρίζουν κυκλοφορικαὶ διαταραχαὶ (πετέχειαι καὶ αἱμορραγίαι στομάχου, ἐντέρων, παγκρέατος, καρδίας, πνευμόνων, ὄρχεων, ρινός, ὅπου ἡ λεπτομερὴς ἐξέτασις δὲν ἀποκαλύπτει τὴν παραμικρὰν ἀμυχὴν τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων) νὰ συνενωθοῦν ὑπὸ κοινὴν παθογονίαν, ἀγγειοκινητικήν, ἐκ δυστονίας τοῦ νευροφυτικοῦ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰ ἀνωτέρω δεδομένα πρέπει νὰ λαμβάνονται εἰς τὸ μέλλον ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν αἰτιοπαθογονικὴν ἔρευναν πολλῶν παθολογικῶν καταστάσεων τοῦ πεπτικοῦ συστήματος ὅπως εἶναι αἱ διαταραχαὶ τοῦ Ν.Φ., αἵτινες συνοδεύουν ἢ καὶ προκαλοῦν τοὺς κωλικούς, αἱ γαστροεντεροπάθειαι αἱμορραγικαὶ ἢ ἑλκωτικαί, εἰς τὰς ἀγγειακὰς διαταραχάς, τὰς ἀφορώσας τὰ περισσότερα ὄργανα καὶ εἰς τὰς νεφροπαθείας κυκλοφορικῆς, φλεγμονώδους ἢ καὶ ἐκφυλιστικῆς φύσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς μολυσματικὰς νεφρίτιδας αἵτινες δὲν ἐπιδέχονται τὴν κλασικὴν αἰτιοπαθογονικὴν ἑρμηνείαν τῆς ἐπιτοπίου δράσεως τῶν νοσογόνων αἰτίων, τῶν μικροβίων ἢ τῶν τοξινῶν των εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ταύτας ἔρχεται ἱκανοποιητικῶς νὰ ἐξηγήσῃ ἡ ἐξ ἀποστάσεως παθογονία διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν κέντρων ἢ τῶν ὁδῶν τοῦ Ν.Φ.

Ἡ ἀπόδειξις διὰ πλείστας ὅσας μολυσματικὰς νεφρίτιδας (τυφική, χολερική, διφθεριτική, στρεπτοκοκική) καὶ διὰ τὴν νεφρίτιδα ρινοφαρυγγικῆς προελεύσεως, ἐδόθη διὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Reilly.

Τὸ σύνδρομον τοῦ Ν.Φ. ἐρεθισμοῦ παρέχει ἐπίσης ἱκανοποιητικὴν ἐξήγησιν τῶν ἐκ δυσανεξίας νεφριτίδων, αἵτινες ὠνομάσθησαν οὕτω, διότι

προκαλοῦνται ἀπὸ ἐλαχίστας ποσότητας τοξικῶν τινων ἢ ἀλλεργιογόνων οὐσιῶν.

Αἱ χρόνιαι ἐπίσης ἀπ' εὐθείας νεφρίτιδες εὗρον τὴν ἐξήγησίν των διὰ τοῦ παρατεταμένου ἐλαφροῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ Ν.Φ. μὲ συνέπειαν τὴν σύσπασιν τῶν τριχοειδῶν τῶν μαλπιγιανῶν σωματίων καὶ τὴν ἐπακολουθοῦσαν ἀτροφίαν τοῦ νεφρικοῦ ἐν γένει παρεγχύματος μετὰ σκληρώσεως τοῦ νεφροῦ.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐργασιῶν τοῦ Reilly δύναται σήμερον νὰ ἐξηγηθῇ ἡ λευκωματουρία ἣν προεκάλει ὁ Cl. Bernard νύσσων τὸ ἔδαφος τῆς 4ης κοιλίας, διότι εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην εὑρίσκονται οἱ πυρῆνες τῶν νεύρων τῆς 9ης (γλωσσοφαρυγγικόν), 10ης (πνευμονογαστρικόν), 11ης (παραπληρωματικὸν ἢ Βυλλίσειον - Spinal) καὶ 12ης (ὑπογλώσσιον) ἐγκεφαλικῆς συζυγίας, κλάδους τῶν ὁποίων δέχεται τὸ ἄνω αὐχενικὸν γάγγλιον τοῦ συμπαθητικοῦ. Ὁμοίως ἡ λευκωματουρία τοῦ Schiff διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ τοῦ Vulpian διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ δέρματος, τοῦ περιτοναίου, τῶν ἐντέρων καὶ τῆς κοιλιακῆς μοίρας τοῦ συμπαθητικοῦ.

Τὰ νεώτερα ταῦτα δεδομένα δὲν ἔχουν μόνον θεωρητικὴν ἀλλὰ καὶ πρακτικὴν ἀξίαν. Διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐξηγοῦν θεραπευτικάς τινας ἀποτυχίας, τῶν χρονίων ἀπ' εὐθείας νεφρίτιδων π.χ., ὑπαγορεύουν τὴν χρησιμοποίησιν νέων θεραπευτικῶν μεθόδων ἱκανῶν «νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν νοσηρὰν ἀνωμαλίαν κατὰ τὴν διαδρομήν της διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Ν.Φ.». Εἶναι γνωσταὶ αἱ ἐπιτυχεῖς θεραπευτικαὶ ἀγωγαὶ διὰ τῶν ἐπεμβάσεων ἐπὶ τοῦ Ν.Φ., ὅπως π.χ. ἡ ἐγχείρησις τοῦ Leriche (περιαρτηριακὴ συμπαθεκτομὴ) εἰς περιπτώσεις ὀστεοπαθειῶν ὀφειλομένων εἰς δυσλειτουργίας τοῦ Ν.Φ.

Ἀπὸ μακροῦ ἤδη ἔχει σημειωθῇ τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα τῶν ἐνδοφλεβείων ἐγχύσεων νοβοκαΐνης εἰς περιπτώσεις λειτουργικῶν δυσπνοιῶν. Ἡ μέθοδος αὕτη, ἥτις ἐνεργεῖ διὰ τῆς ἐξουδετερώσεως τῆς νευρικῆς ἐνεργείας διὰ τῆς ἀπομονώσεως τῶν ἐνδοαγειακῶν ἀπολήξεων τοῦ Ν.Φ., ἔδωσεν ἄριστα ἀποτελέσματα εἰς τὰς αἱματουρικὰς μεταφαρυγγικὰς νεφρίτιδας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπεδείχθη λίαν ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον τῶν κωλικῶν τῶν μονόπλων (Brion) πλὴν τῶν εἰς μηχανικὰ αἴτια ὀφειλομένων.

Ἡ ἰδία ἐπιτυχία ἀσφαλῶς θὰ παρατηρηθῇ καὶ εἰς ὅσας παθήσεις ἀποδειχθῇ ἡ παθογονικὴ συμμετοχὴ τοῦ νευρο-φυτικοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἠρύσθην πλεῖστα στοιχεῖα ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ καθηγητοῦ **F. Liegeois**: Perspectives nouvelles en Medecine (Annales Med. Vétérinaire, Ὀκτώβριος 1951), ὅπως ἐπίσης ἐκ τῶν ἑπομένων:

J. F. Porge: Notions nouvelles sur la circulation rénale. Presse Médic. 7 Août 1948.

L. P. Langeron: Sur le traitement chirurgical des néphropathies hypertensives. Presse Médic. 15 Mai 1948

M. Sapir: Etude de la physiologie de la circulation rénale. Soc. d'Angéiologie 19 Mai 1951.

Jacquet: Des syndromes de shoc et d'adaptation à la physiopathologie rénale au cours des hypotensions therapeutiques. Soc. d'Angéiol. 19 Avril 1651.

R. Lovell: Bovine pyelonephritis. The Vet. Record. October 1951.

Trueta, Barclay, Daniel, Franklin, prichard: Studies of the Renal circulation. Oxford. Blackwell (1947).

R É S U M É

Nouvelles concéptions pathogéniques

p a r

E. Matthéakis

Aperçu général sur le syndrome d'irritation de J. Reilly et la pathogénie des néphrites par irritation du systême neuro-végétatif.

Ι. ΑΙ ΕΝΤΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΝΕΟΓΝΩΝ ΜΟΣΧΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΜΥΚΙΝΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΥΤΩΝ [1]

Ὑπὸ

ΚΩΝΣΤ. Β. ΤΑΡΛΑΤΖΗ

Κτηνιάτρου - Μικροβιολόγου

(Κτηνιατρικόν Μικροβιολογικόν Ἰνστιτοῦτον Υ. Γ.)

Ἡ παροῦσα μελέτη ἀποτελεῖ μέρος σειρᾶς ἐργασιῶν ἐχουσῶν ὡς σκοπὸν τὴν διαπίστωσιν τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων διαφόρων οὐσιῶν, προσφάτως εἰσαχθεισῶν εἰς τὴν Κτηνιατρικήν, ἐπὶ νοσημάτων τινῶν τῶν ζώων.

Μεταξὺ τῶν οὐσιῶν τούτων καταλέγονται αἱ Σουλφοναμῖδαι, τὰ Ἀντιβιωτικὰ καί τινα χημικὰ ἰδιοσκευάσματα ὡς π.χ. ἡ Φουρασίνη.

Αἱ ἐργασίαι αὗται ἐκτελοῦνται κυρίως εἰς τὸ Κτηνοτροφεῖον τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ μὲ τὴν συμπαράστασιν τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς κ.κ. Πασιόκα καὶ Δημακοπούλου, δευτερευόν-

---

(1) Ἀνεκοινώθη εἰς τὴν Β'. συγκέντρωσιν Κτηνιάτρων Ὑπουργείου Γεωργίας· Ἀθῆναι Μάϊος 1952.